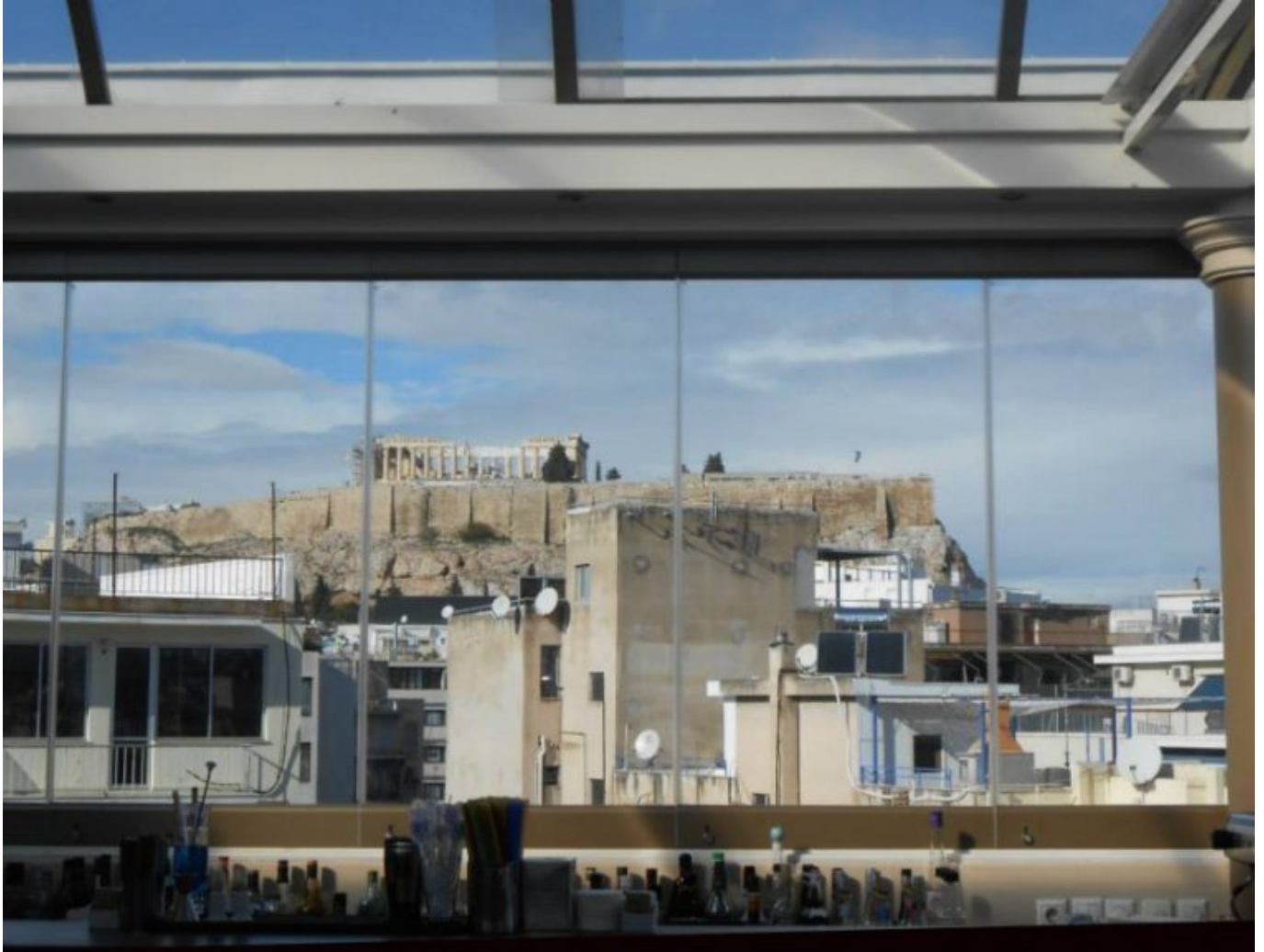

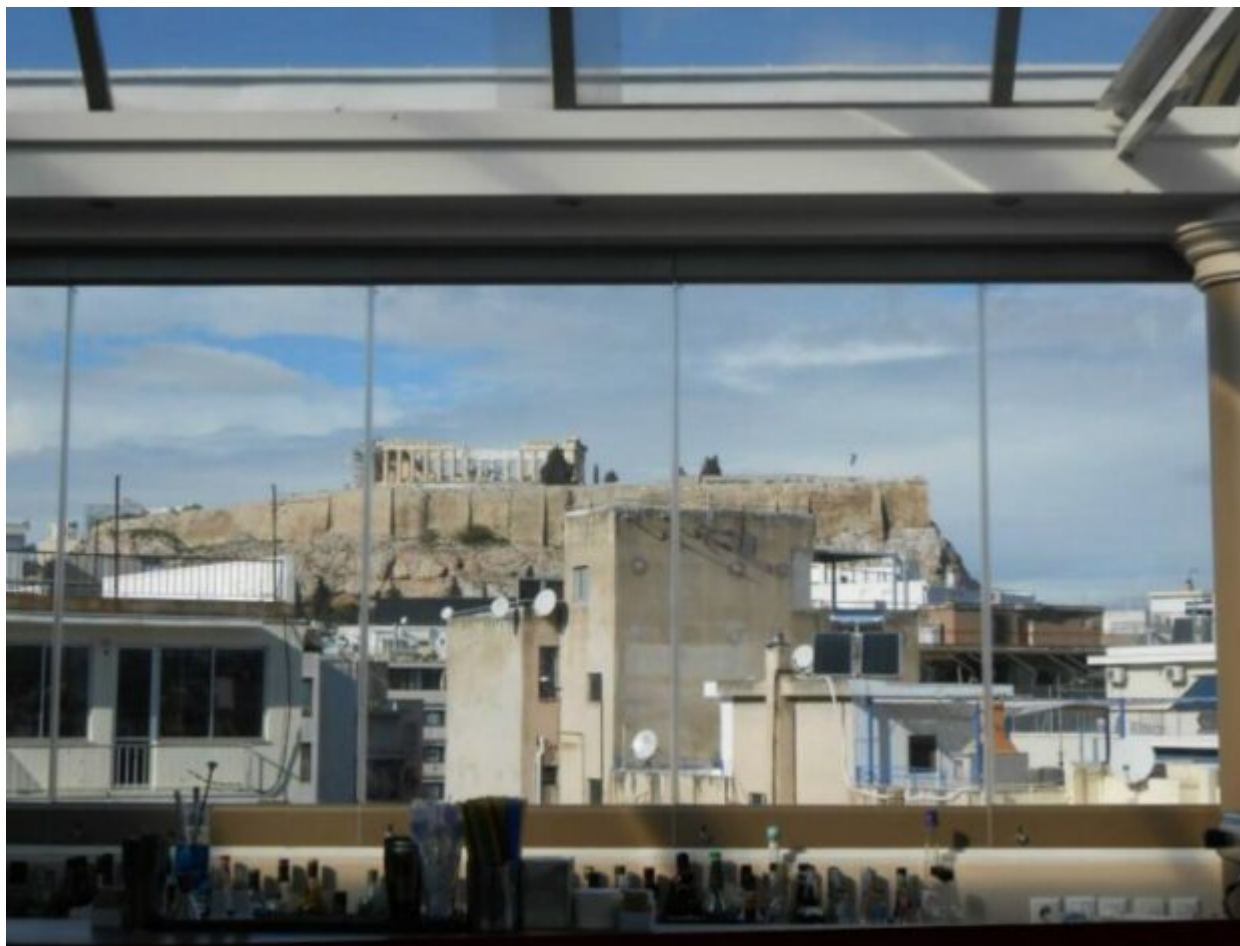
4 Μαρτίου 2019

Η θέα απ' τα παράθυρα της Αθήνας - 32 εκπληκτικές φωτογραφίες

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Το πρότζεκτ που ξεκίνησε απ' το ελληνικό Facebook και έγινε έκθεση στην Γαλλία

Katerina Sclaveniti, Καλιρρόης

Από τις 27 Νοεμβρίου 2015 μέχρι και τις 18 Ιανουαρίου 2016, στη Cité de l'architecture et du patrimoine του Παρισιού, είχε παρουσιαστεί η θέα της Αθήνας.

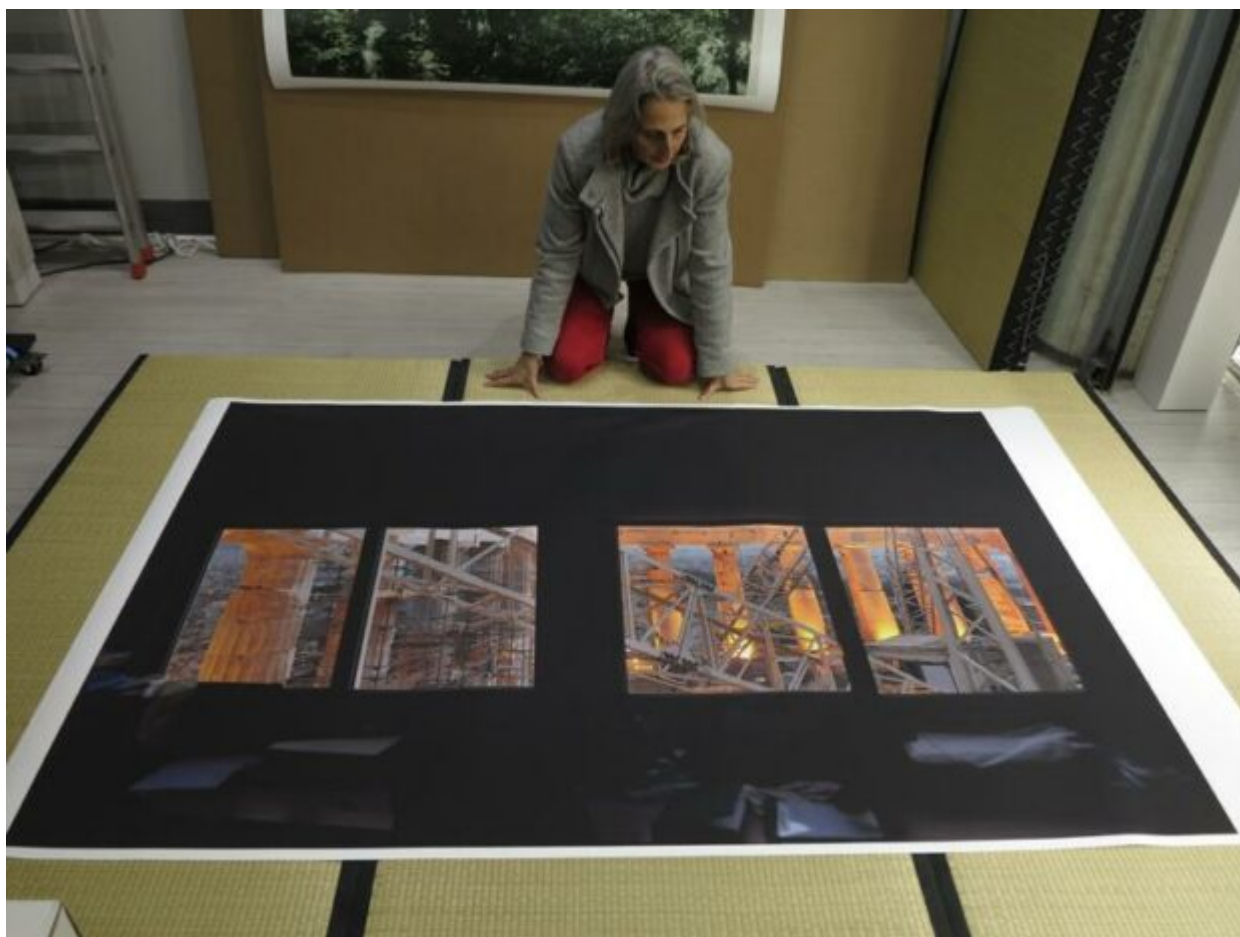
Απ' το Facebook ξεκίνησε η σελίδα ΑΘΗΝΑ ΘΕΑ, το πολύ ενδιαφέρον πρότζεκτ στο οποίο οι Αθηναίοι φωτογραφίζουν τη θέα απ' το μπαλκόνι του σπιτιού ή της δουλειάς τους. Έτσι δημιουργείται ένα ατελείωτο ψηφιδωτό με εικόνες τις πόλεις, την ιδέα για το οποίο είχε η εικαστικός Γιάννα Ανδρεάδη.

Άποψη του χώρου και μερικών έργων της έκθεσης

Το έργο ξεκίνησε πριν από 6 χρόνια και εμπλουτίζεται συνεχώς με διαφορετικές ματιές της πόλης:

«Βλέπουμε απρόσμενες εικόνες της Αθήνας σαν να ήμασταν καλεσμένοι από τους εκατοντάδες κατοίκους/συν-δημιουργούς καθώς και μερικούς επισκέπτες, να δούμε την προσωπική τους θέα της πόλης», τονίζει η κυρία Ανδρεάδη. «Σε αυτή τη συλλογική καταγραφή ανακαλύπτουμε την καθημερινή Αθήνα στις γειτονιές αλλά και τα αρχαιολογικά μνημεία με νέα οπτική γωνία, μακριά από τις στερεότυπες λήψεις.

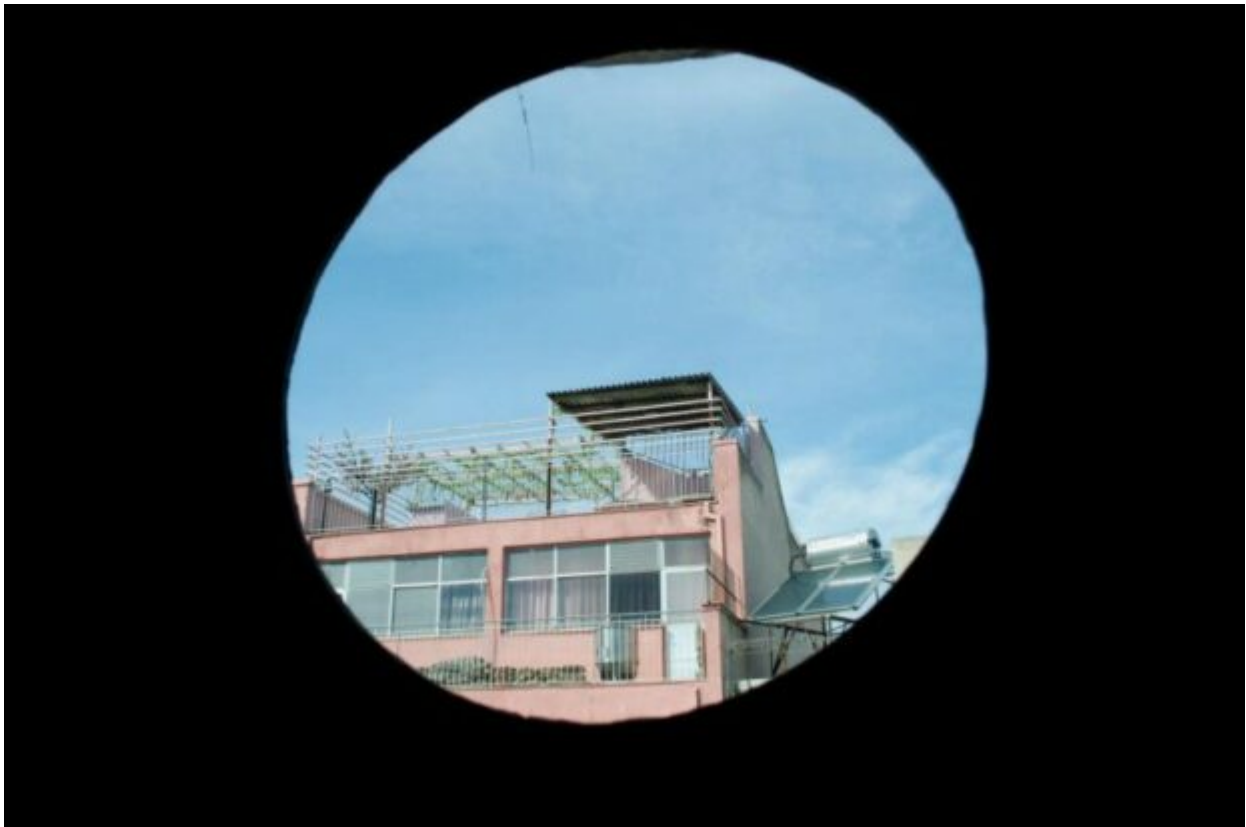

Η Γιάννα Ανδρεάδη κατά το στήσιμο της έκθεσης

Να και η θέα από παράθυρο του χώρου που φιλοξενεί τις θέες των αθηναϊκών παραθύρων

«Από περισσότερες από 10.000 φωτογραφίες που έλαβα, έχω δημοσιεύσει μέχρι σήμερα 1.400 στη σελίδα facebook, από 425 συμμετέχοντες μεταξύ των οποίων και πολλοί καλλιτέχνες» μας είχε πει. Για την έκθεση στη Cité de l'architecture et du patrimoine, επέλεξα 400 φωτογραφίες που προβάλλονται σε μεγάλο μέγεθος από 6 προβολείς, αποκαλύπτοντας τις διαφορετικές όψεις, τον πλούτο και την ποίηση της Αθήνας.»

Lena Lekkou, Μεταξουργείο

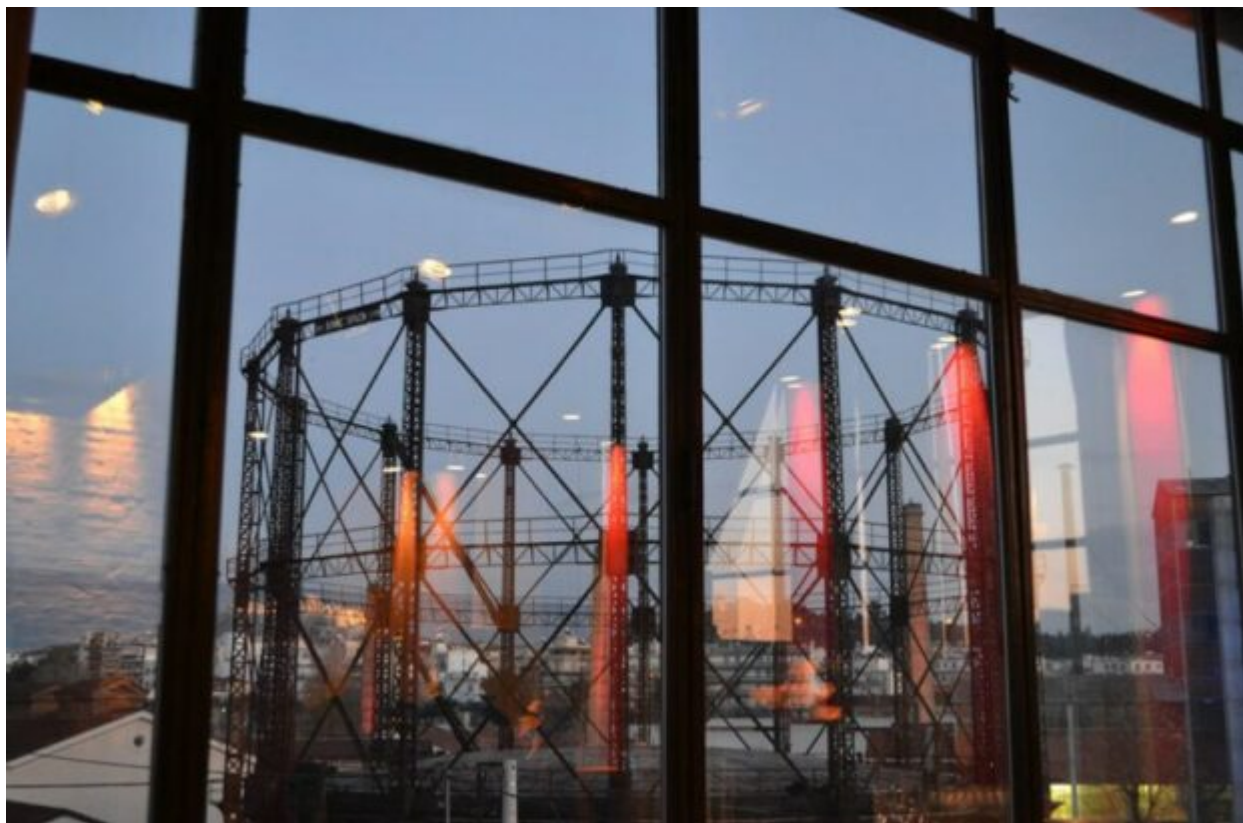
Ilias Georgouleas, Ακρόπολη

Irini Ilioroulou, Άγιος Παντελεήμονας

Frolica Mintziviri, Πλατεία Κουμουνδούρου

Evi Kontou, Γκάζι

Christina Konstantinidou, Αγία Βαρβάρα Χαλανδρίου

Lily Vasalaki, Λεωφόρος Συγγρού, Νέα Σμύρνη

Stefanos Hatzistefanou, Ακρόπολη

Lina Bebi, St George Lycabettus

Maria Vassilaki, Ζωγράφου

Nikos Rossis, πλατεία Εξαρχείων

Argyris Drolapas, Αθηνάς,

Η πόλη ως ξένη και ως οικεία 'χώρα'*

-Ερείπια προσωπικά, ανώνυμα. Μέσα ή πίσω απ' ό,τι έχει απομένει: μια σιδερένια πόρτα, ένα φυτό, ένα δέντρο. Οι πίσω αυλές εν είδει παρασκηνίων. Σημάδια και υποψίες. Μεταλλικά χωρίσματα μπαλκονιών σαν τροχοί μαρτυρίου διαμελίζουν. Φυτά φροντισμένα παράξενα, σαν νεκρές φύσεις. Ένα ξεχασμένο δέντρο που ζει, το χώμα ως εξαίρεση, κάποτε ως γραφικότητα.

-Θέα μέσα απ' το παράθυρο ενός γραφείου, μούχλα δεκαετίας του ογδόντα. Αισθήσεις: αφή/σκόνη, ακοή/χαλασμένο ξύλινο πάτωμα. Έκτη αίσθηση: η βεβαιότητα των στριμωγμένων μεταναστών στους κάτω ορόφους, η ματαίωση σαν το πετρωμένο πουλί σε κείνη την φωτογραφία από το Μέτς, το 1989. Μια χρονολογία που σήμερα μοιάζει απίθανα νεανική, που τότε έμοιαζε -θυμάμαι- απίθανα οριστική λες δεν μπορούσε να μετρηθεί ο χρόνος και πολύ παραπέρα.

-Η μυστική συμφωνία της πόλης: όλα να παρεπιδημούν ελεύθερα, το ένα δίπλα στο άλλο, κεραίες τηλεόρασης κυματίζουν πανηγυρικά στο δειλινό και 'νεοκλασικοί αντικατοπτρισμοί' θαρρούν ότι τους αντιστέκονται. Κι ο ουρανός της πόλης

θέατρο σκιών που πάνω του προβάλλονται συννεφιασμένα σύμβολα μιας αυτόματης γραφής.

-Μια σιωπηρή πορεία, σαν κηδεία μέσα σε βροχή. Μια κόκκινη ομπρέλα δηλώνει την παραφωνία ως alter ego. Στο ίδιο κάδρο μνήμες ασύνδετες, η μια να καταπίνει την άλλη.

-Μπαλκόνια που κάποτε μοιάζουν τόσο ατσαλάκωτα, σχεδόν αχειροποίητα. Σκέφτομαι τους ιδιοκτήτες τους, προσπαθώ να μαντέψω την μυστική πηγή της νεκρής τελειότητας.

-Μερικές φορές δεν φωτογραφίζεται ένα δέντρο ή μια σιδερένια πόρτα μα ένα μικρό ισόγειο σπίτι που δραπέτευσε. Τότε εννοείς τι θα πει ύψος, ξαφνικά αισθάνεσαι πολύ ψηλός και ντρέπεσαι, νοιώθεις ένοχος, σαν να ψήλωσες κλέβοντας το γάλα. Από ψηλά, από τους πάνω ορόφους, μια άλλη, 'άνω πόλις' ξεχωρίζει. Για τους κατοίκους των άνω ορόφων η κάτω πόλη είναι μια πόλη άορατη.

-Κάπου στα βόρεια: ένας βαριεστημένος σκύλος, σεζ-λονγκ αφθονία και πλάγιοι ηλιακοί συλλέκτες. Γύρω-γύρω λόφοι μισόγυμνοι, καχεκτικοί. / «Περιβόλια στην Μπενάκη, λεμονιές στην Κοραή» «μένω στην Καλλιθέα κι αγαπάω μια Κική - μόνο έτσι η ζωή είναι ωραία». / Στην οικία Κατακουζηνού, βυθισμένος σε μια πολυθρόνα, ο Τσαρούχης ακόμη επιμένει ότι δεν έχει κανένα απολύτως νόημα το να αγωνίζεσαι για να κερδίσεις την εκτίμηση όσων δεν εκτιμάς.

-Πλατεία Βικτωρίας: η πλατεία μοιάζει σχεδόν έρημη. Μέσα μου αναδύεται μια μνήμη: ο 'σύντροφος' που είχε έρθει τότε ειδικά, σε μια ύστατη προσπάθεια να με πείσει. Σχεδόν γοητευτικός, φορούσε γυαλιά με μεταλλικό σκελετό, τα μαλλιά του αλαζονικά ακατάστατα. Βυθισμένος στην ήττα του απηύδησε στο τέλος: 'εσένα και το σύντροφο Χαλβατζή αν ήταν να σου φέρναμε...'. Πλατεία Βικτωρίας, ακόμη τώρα, χωρίς φωνή στεγνό μελάνι τ' όνομά του.

-Ακρόπολη σε νιοστή προσωπική επανάληψη. Η φωτογραφική λήψη παρασύρει τον «ιερό» βράχο λίγο πιο κοντά. Το πράσινο των φυτών και των γύρω δέντρων μοιάζει χρώμα βιομηχανικό, σε απορροφά, επιβάλλει τη δική του μονοχρωμία. Χίλιες και μια όψεις του «ιερού», κι όμως η έκπληξη πάντα караδοκεί: από την λεωφόρο Συγγρού, από την Καλλιθέα, από το 'ταμείο' του καθενός κι απ' τη δική του ώρα, μέσα από το κάθε εγώ ένας άλλος βράχος, ένας άλλος σάρκινος Παρθενώνας-τύραννος που δεν μπορεί με τίποτα να ανατραπεί, που τα κύτταρά του διαρκώς αναπλάθονται: «Όλα σ' αυτό εδώ το σώμα ενσαρκωμένα. Όχι έξω, όχι αλλού. Όλα εδώ. Αόρατα. Μέσα εδώ. Χωρίς να το ξέρεις. Χωρίς να το δείχνεις.

Χωρίς να το διεκδικείς. Δικό σου χωρίς να σου ανήκει. Χωρίς. Αυτό είναι η μνήμη. Χωρίς.» Τα βράδια βράχος και ναός γίνονται μια καύτρα, κάτι σαν πυρακτωμένο κάρβουνο που σε απειλεί σαγηνευτικά. Έπειτα η καύτρα σβήνει πάνω στο δέρμα του πρωινού ύπνου και ξαφνικά σε ξυπνά απ' τον εφιάλτη.

-Δεν είναι ποτέ μόνο ο βράχος, ποτέ μόνο ο ναός, μαζί είναι πάντοτε εκείνη η πρώτη φορά που περπατήσαμε εκεί, τότε που όλα γύρω αφορούσαν το μέλλον. Το κάθε τώρα κρέμεται από ένα εσωτερικό κάδρο που καθορίζει, που παραμορφώνει. Το άλγος της νοσταλγίας. Κι όμως ένα βλέμμα, χωρίς καθόλου λύπη εντός του, τόλμησε να δει (και να φωτογραφίσει) ανάμεσα στο δάσος των κίωνων του ναού μια καπνοδόχο!

-Κολωνός, ένα δέντρο σε μια αυλή το βράδυ: ένας μυστικός Καραβάτζιο. Ίχνη ζωής πίσω απ' το φθαρμένο τίποτα, μετατόπιση μιας ελάχιστης ελπίδας./ Ίλιον, αυτή η πόλη είναι εν τέλει πολλές πόλεις μαζί και μαζί καμιά πόλη. Μια διαρκής προσωρινότητα, κάτι που θ' αλλάξει στο μέλλον που θα είναι πάντοτε το μέλλον, για το κάθε σήμερα θα είναι το αύριό του.

-Το τέλος είναι πάντοτε επιστροφή, στον τόπο του εγκλήματος: 'θα 'θελα αυτήν την μνήμη να την πω.../Μα εσβύσθη πια...' . Ήταν εκεί, εντός του (Νέου) Μουσείου της Ακρόπολης, που μία νύχτα εσβύσθη...

*Απόσπασμα από κείμενο της Ιωάννας Γαλανάκη για το LIFO.gr

Evangelia Kontou, Θησείο

Ianna Andréadis, Πατησίων

Katerina Kaftanzoglou, Θησείο

Ενι Psalti, Κάτω Πατήσια

Κλεοπάτρα Κουρίλατρα, από την Οικία Κατακουζηνού

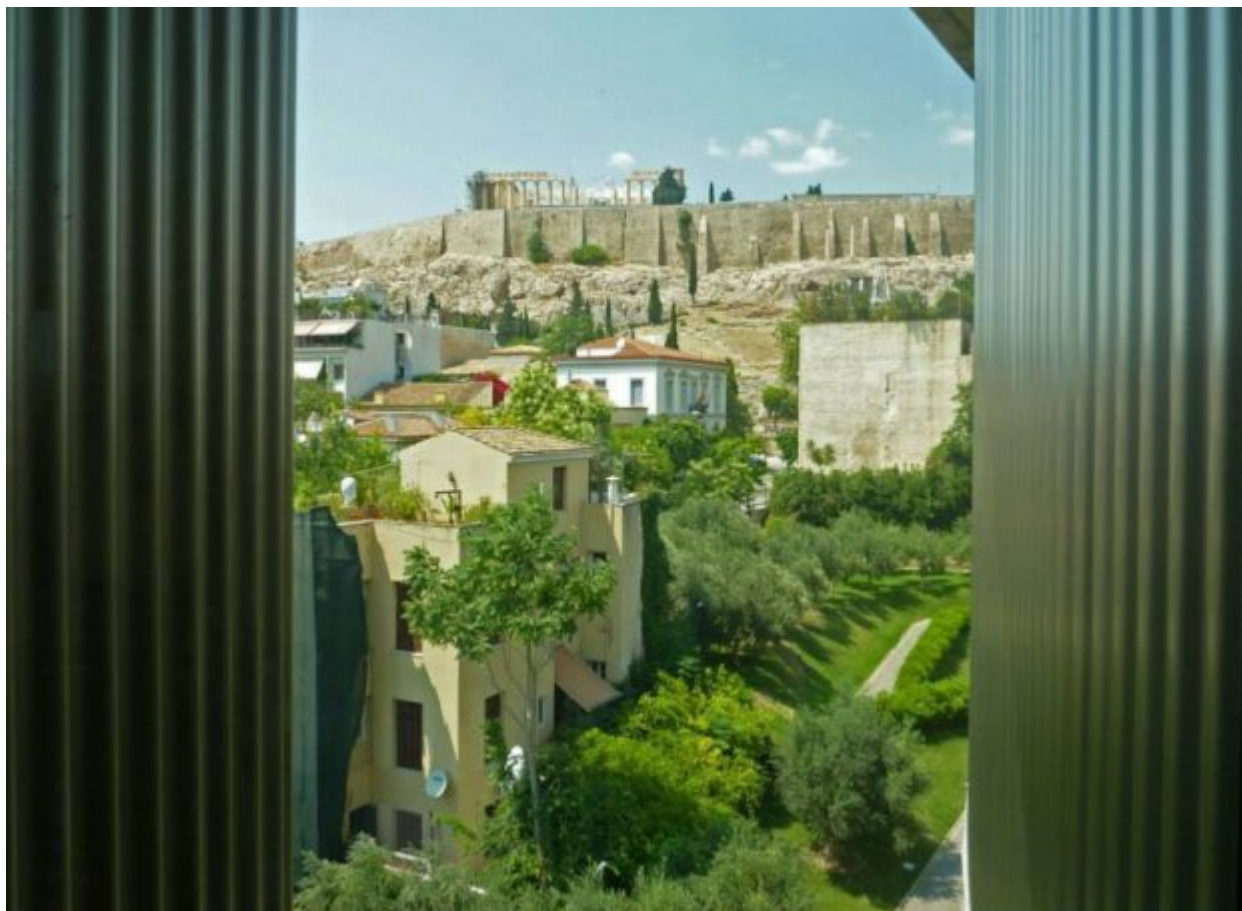
Marina Leonidhopoulos, Νέο Ψυχικό

Panagiotis Polychronopoulos, Μακρυγιάννη

Maritina Coe, Κάτω Πατήσια

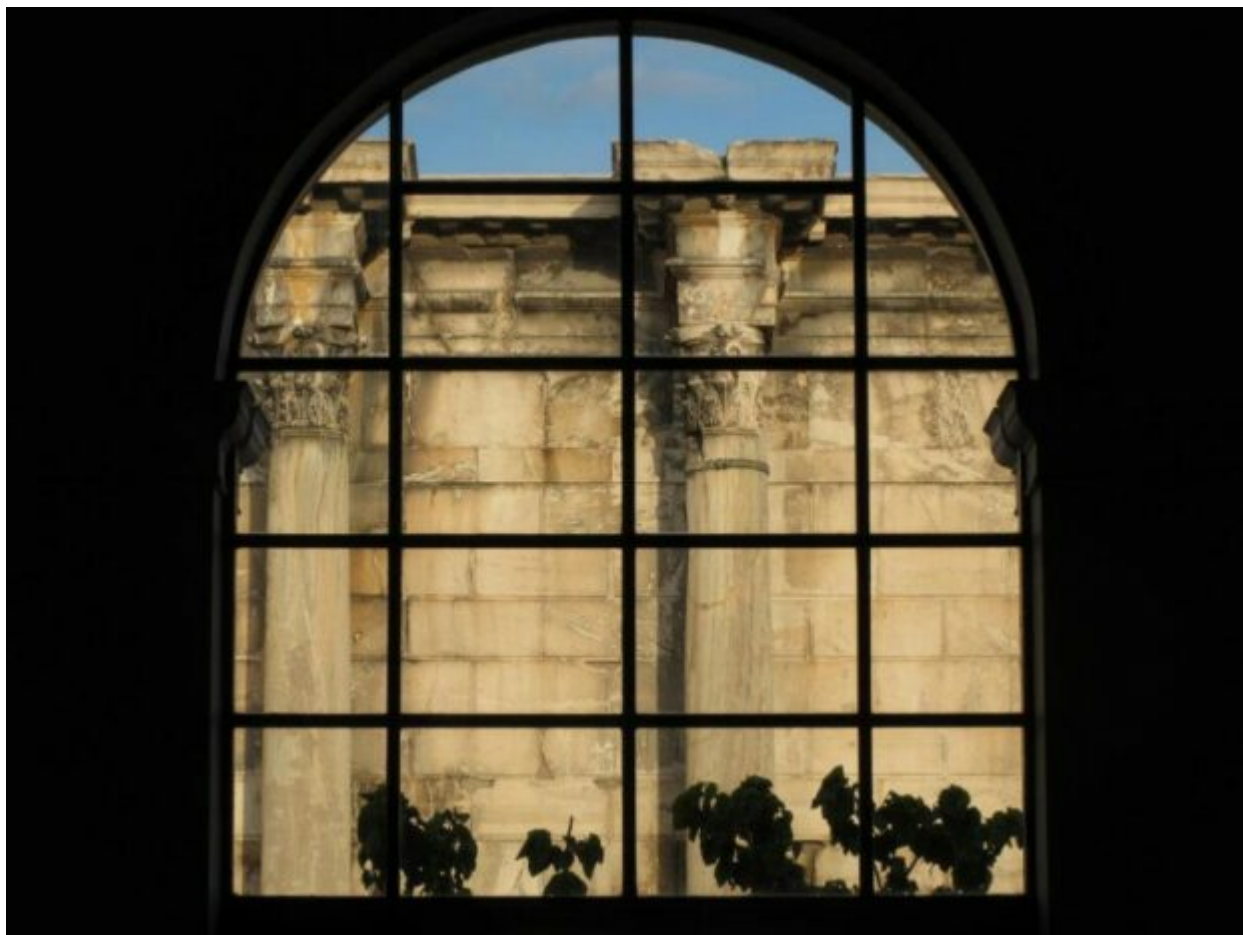
Anta Barahanou, Ακρόπολη

ilis_georgouleas / Κεραμεικός

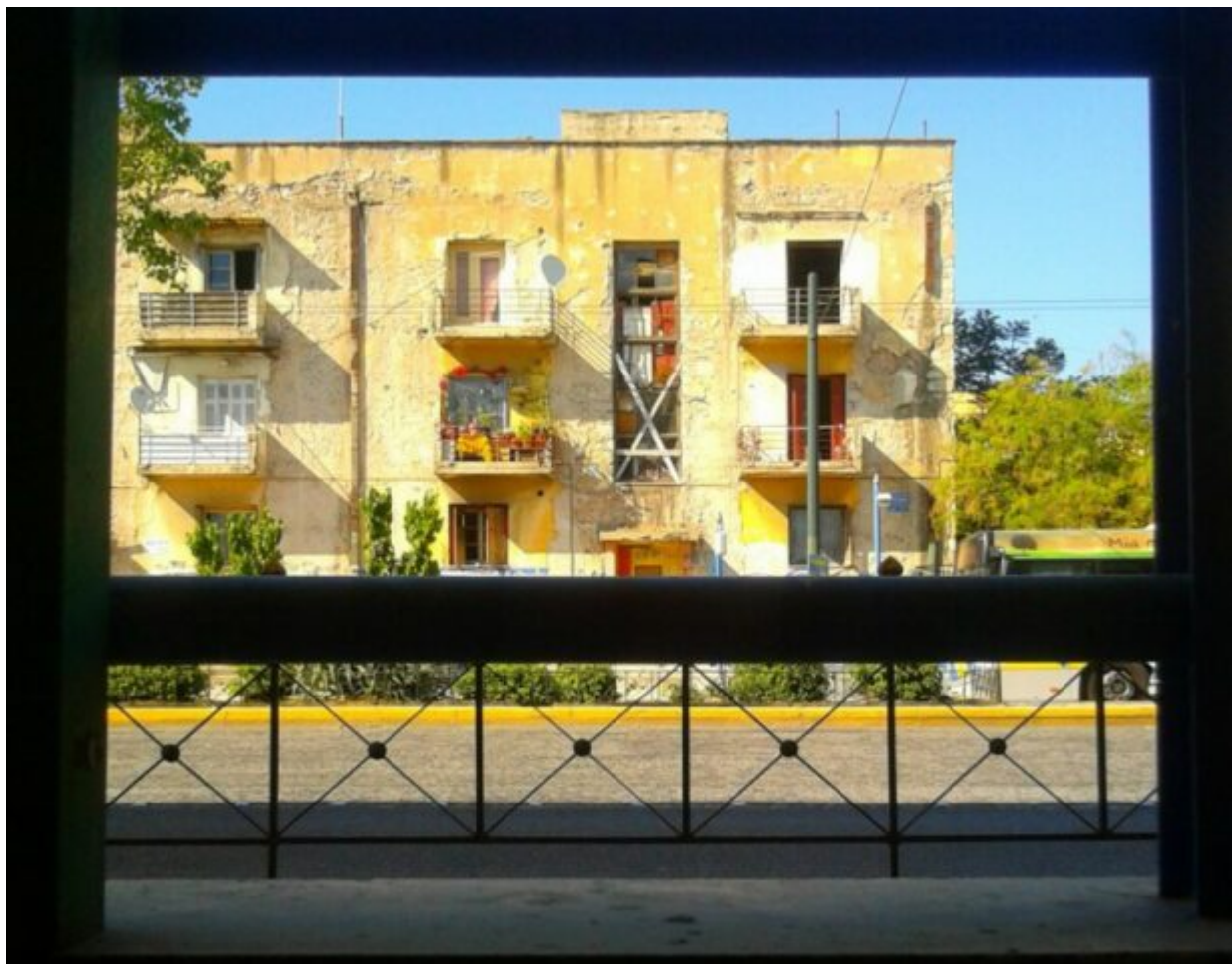
acqueline_lentzou / Εξάρχεια

ianna_andreadis / Μοναστηράκι

dimitris_karaiskos / Παλαιό Φάληρο

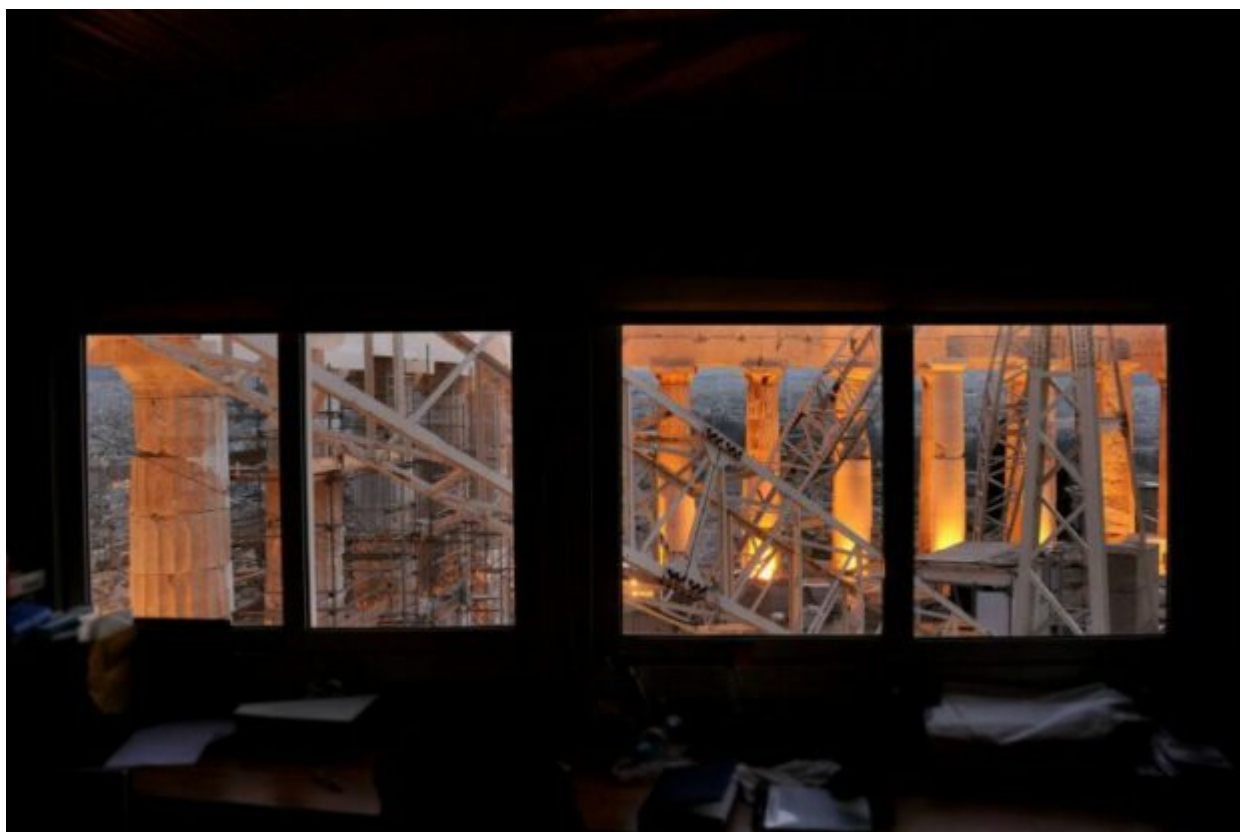
evangelia_kontou / Αλεξάνδρας

ianna_andreadis / Αμπελόκηποι

artemis_alcalay / Αριστέϊδου

angelos_sotiropoulos / Παρθενώνας

Πηγή: mikropragmata.lifo.gr